

Sygn. akt V CZ 95/10

POSTANOWIENIE

Dnia 9 lutego 2011 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący)

SSN Iwona Koper

SSN Marek Sychowicz (sprawozdawca)

w sprawie z powództwa Jerzego S.

przeciwko Rolniczej Spółdzielni Produkcyjnej w S.

o uchylenie uchwały,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 9 lutego 2011 r.,

zażalenia powoda na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 1 września 2010 r.,

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 1 września 2010 r. Sąd Apelacyjny odrzucił zażalenie powoda Jerzego S. na postanowienie tego Sądu z 9 sierpnia 2010 r., odrzucające skargę kasacyjną powoda wniesioną od wyroku tegoż Sądu (błędnie nazwanego „Sądem Okręgowym w O.”) z dnia 8 kwietnia 2010 r., albowiem skarżący – działający przez pełnomocnika będącego radcą prawnym – wniósł opłatę od zażalenia w kwocie 36 zł, zamiast w kwocie 40 zł. Jako podstawę rozstrzygnięcia Sąd Apelacyjny wskazał przepis art. 130² § 3 k.p.c.

W zażaleniu na postanowienie wymienione na wstępie powód zarzucił, że żaden przepis nie stanowi, iż zażalenie można odrzucić, jeżeli opłatę uiszczono w niższej wysokości aniżeli stanowi ustawa, gdyż o różnicę należało wezwać po myśli art. 130 k.p.c. Wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołany na uzasadnienie zaskarżonego postanowienia przepis art. 130² § 3 k.p.c. został uchylony przez ustawę z dnia 5 grudnia 2008 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 234, poz. 1571) z dniem 1 lipca 2009 r. Nie znajduje on więc zastosowania do zażalenia wniesionego w postępowaniu kasacyjnym (jako postępowaniu samodzielnym – zob. uzasadnienie uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2008 r., III CZP 142/07, OSN 2008, nr 11, poz. 122), wszczętym na skutek skargi kasacyjnej powoda wniesionej w dniu 27 lutego 2010 r.

Nie można podzielić poglądu (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 stycznia 2010 r., II UZ 48/09, Lex nr 583830), że uchylenie art. 130² § 3 k.p.c. w istocie nie spowodowało zmiany stanu prawnego obowiązującego w czasie obowiązywania tego przepisu. W stanie prawnym obowiązującym po uchyleniu art. 130² § 3 k.p.c. brak jest przepisu pozwalającego na odrzucenie bez wezwania o uiszczenie należnej opłaty stałej lub stosunkowej obliczonej od wskazanej przez stronę wartości przedmiotu zaskarżenia wniesionego przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego środka odwoławczego lub środka

zaskarżenia, który nie został w ogóle opłacony lub został opłacony w nienależytej wysokości. W tej sytuacji znajduje zastosowanie art. 130 § 1 k.p.c., jedynie z tą modyfikacją, że w razie nieopłacenia (nienależytego opłacenia) środka odwoławczego lub środka zaskarżenia w terminie wskazanym w tym przepisie powinno nastąpić jego odrzucenie (zob. art. 370, 397 § 2, art. 398⁶ § 2, art. 424⁶ § 3 k.p.c.). Zastosowanie art. 130 § 1 k.p.c. nakazuje zatem w razie nieopłacenia (nienależytego opłacenia) środka odwoławczego lub środka zaskarżenia, także wniesionego przez adwokata, radcę prawnego lub rzecznika patentowego, wezwanie do usunięcia tego braku. Pogląd taki Sąd Najwyższy wyraził już w postanowieniu z dnia 3 lutego 2010 r., II CZ 79/09 (Lex nr 585775).

Odrzucenie zaskarżonym postanowieniem zażalenia wniesionego przez powoda bez uprzedniego wezwania do uzupełnienia brakującej opłaty od tego zażalenia w terminie tygodniowym sprawia, że rozpoznawane zażalenie zasługuje na uwzględnienie. Zażalenie to należało zatem uwzględnić (art. 398¹⁶ w zw. z art. 394¹ § 3 k.p.c.).

Ponieważ postanowienie wydane w wyniku rozpoznania zażalenia powoda, wniesione w toku postępowania kasacyjnego, nie kończy tego postępowania, postanowieniem tym nie orzeczono o kosztach postępowania zażaleniowego (art. 108 § 1 zd. pierwsze k.p.c.). Koszty te powinny zostać uwzględnione w orzeczeniu o kosztach postępowania kasacyjnego, zawartym w orzeczeniu kończącym to postępowanie.